

der vilde^o købe Det Forenede Dampskibsselskabs Aktier. Banken havde altsaa solgt ud. Ikke saaledes, at der ikke mere i Banken laa Aktier i Det Forenede Dampskibsselskab, tværtimod, alle de Aktier, der var blevet solgt, laa hos Publikum, for hvilket Vekselererne atter havde laant Pengé i Banken, men Risikoen var flyttet fra Banken og dens Venner over til Publikum. Det hedder i Bankkommissionens Beretning, at aldrig paa noget Tidspunkt, som er blevet undersøgt af Bankkommissionen, hverken under eller efter Krigen, har Landmandsbanken ligget med saa ringe et Beløb, været saa lidt interesseret i Forenede. Men man havde solgt for tidligt. Kurserne vedblev at stige, og derfor begyndte man allerede de sidste Dage af Juni og de første Dage af Juli nye Indkøb paa et Par Millioner. Disse Aktier skilte man sig dog af med kun faa Dage senere. Den 7. Juli blev der solgt for 880 000 Kr. Og den 10. og 11., efter at Direktør Cold havde afleveret sit Interview til „Berlingske Tidende“, solgtes der 1,1 Mill. Kr. for Regning: Bankens Venner. Slutningskursen den 11. Juli var 421 $\frac{3}{4}$. Om Aftenen kom Interviewet, og Dagen efter var Kursen 366 $\frac{1}{2}$, og Landmandsbanken købte den 13. Juli i det svækkede Marked til en Særkonto. Samtidig siger Beretningen, at der indlagdes $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Konto Quinto hos Levin, uden at man imidlertid faar at vide, hvem det i Virkeligheden er, der har foretaget disse Køb. Kursen steg rask igen og naaede snart Kursen fra 11. Juli og endog stærkt derudover. Der skulde gaa Aar hen, før Det Forenede Dampskibsselskabs Aktier igen sank ned til de 270, paa hvilke Direktør Cold havde endt sine Spekulationer i Marts. Det Forenede Dampskibsselskabs Millioner skulde først bortødsles ved Opkøb af gamle Skibe og ved Millionreparationer af andre gamle Skibe, før Kursen naaede saa langt ned. Ja, end ikke den udvidede Undervandsbaadskrig i 1917 formaaede at faa den ned i 270, og i Begyndelsen af 1917 — Bankkommissionen siger ikke noget om Datoen — maatte Direktør Cold bekvemme sig til, da han atter ønskede at spekulere i sit eget Selskabs Aktier, at købe til en Kurs, der laa ca. 100 over den Kurs, hvortil han havde sluttet af i 1916. Men om Tidspunktet, om Købekursen, om Omfanget, om Afslutningen, derom indeholder Beretningen ikke et eneste Ord. Alt er ganske knapt, men de enkelte Linier, der staar, er dog tilstrækkelige til at vise, at Erklæringen af 11. Juli følger sig ind som et Led i Speku-

lationerne, og at den fremkommer paa et for Kredsen, Vennekredsen, gunstigt Tidspunkt, paa et Tidspunkt, da de allerede havde skilt sig af med deres Aktier og stod beredte til at købe nye.

Der er to Ting, der her falder stærkt i Øjnene. I den Erklæring, Ministeriet udsendte den 1. December 1922 om Udenrigsminister Colds Spekulationer i egne Aktier, hedder det, at Kommissionen har udtalt: med Hensyn til Køb og Salg efter Erklæringens Afgivelse den 11. Juli 1916 foreligger intet som helst. Denne Erklæring var altsaa usandfærdig, sikkert ikke fra Kommissionens Side — den maa vel først senere være blevet bekendt med Forholdet —, men fra Ministeriets Side, i hvilket jo Cold havde Sæde, og han kan jo ikke have været uvidende om disse Spekulationer. I Dagbladet „København“ blev der i Gaar sagt, at denne Spekulation, saa vidt Bladet havde erfaret, drejede sig om et enkelt Aktiekøb, og at det blev afsluttet Aaret efter, og der tilføjes: da Cold var syg. Det er lidt uforstaaeligt, baade hvad Meddelelsen og hvad Tilføjelsen skal betyde. Men det forekommer mig at være en overvældende, ja, at være en ganske ufattelig Afsløring, der findes i denne ene Linie i Kommissionens Beretning. I Folketinget har Udenrigsminister Cold udtalt, at han med Sindsro afventede Beretningen. Denne Udtalelse blev den Gang i „Berlingske Tidende“ kommenteret derhen, at saa havde Hr. Cold vel nok givet Statsministeren fuldstændig Oplysning om alt. Dette er altsaa ikke sket, for anden Gang har Hr. Cold stillet Landet og sit Parti overfor Kendsgerningen om Spekulation i egne Aktier.

Men der er endnu en Ting, der maa undre. Hr. Colds Direktørspekulationer er ikke de eneste Direktørspekulationer. Ja, jeg mener ikke just, det er det, der maa undre, men der er et Forhold herved, som maa undre. Retssagen mod Landmandsbanken har vist os Kabelfabrikkernes Direktør, Industriraadets daværende Formand, spekulerende i Kabel-Aktier, og Bankkommissionens Beretning viser os Industriraadets nuværende Formand som Storspekulant i det Ballinske Selskab, i hvis Bestyrelse han sad i Forening med Direktør Ballin. Jeg forbigaar den Række af andre Direktører og Bestyrelsesmedlemmer mellem vort Samfunds øverste Spidser, om hvem det er oplyst, at de var Spekulanter i eget Selskabs Aktier, jeg nævner kun Cold, Prior og Dessau, fordi de foruden at høre til vort højeste Bourgeois beklæder eller har beklædt, Cold et af Statens højeste